

Jobboldali Gyászmagyarok Világszövetsége – ez a szervezet valódi neve, a Magyarok Világszövetsége csak fedőnév, amelyet a csórásban egyébként is jártas csórikák csórtak maguknak.

(Eörsi István a Magyar Hírlapban)

Ez itt egy író mondata volna? Ennyi löttyös indulat szorulna egy ezredvégi magyar literátorba? A politikai elfogultság, amely a Lukács-bölcsőde óta kíséri Eörsit, még csak elviselhető valahogy, ám a nevekkel való ilyen, alantas szándékú játszadozás semmiképpen. Nehéz lehet persze azzal a tudattal élni, hogy a „népi-nemzeti troglodita” Csoóri Sándor esetleg maradandóbb író (sok jel erre mutat), mint ő, s a szakmai féltékenységet sem először most konvertálják át politikai gúnyirattá. Ez a becsület-sértő „csórikázás” azonban túlmegy az alkotói személyiségzavar belső körein. Sajnálatosan ráerősít erre a sokkal jobb tollú Megyesi Gusztáv is, aki ez idő tájt ugyancsak – ráadásul címben – alkalmazta a „csórikáim” kifejezést Csór polgármesterére, aki (zámolyi) cigányellenes médiakijelentést tett. Az nem tűnt ki, irodalmi asszociációs mezején (amiben hallgatólagosan benne foglaltatik, hogy Zámoly történetesen a leköszönt MVSZ-elnök, Csoóri szülőfaluja is) mindez milyen szellemi kapcsolatban van Arany János csóri vajdájával. A világszövetségi blamáznál viszont (amelyre különben igen találó a „gyászmagyarok” kifejezés) nagyobb égés, hogy Eörsi pubertáskori blaszfémiával úgy említi „a magyarok és a kozmopoliták istenét”, mint akiknek (!) „Orbán Viktor lopott útleveleket ígért arra az esetre, ha emberi alakban óhajtanának hazánkba látogatni”, sőt „azt fontolgatta, ne ültesse-e Boross Pétert az egyezményesegő Isten trónusára”. Közli: „A jelenlegi végletesen változékony időjárást annak tudjdonítom, hogy a mi vereséget nem tűrő miniszterelnökünk megfenyegette a már említett isteneket, és ezek rémületükben elvesztették ellenőrzésüket a klimatikus viszonyok fölött.” Lehet, hogy Eörsi féktelen ateista gyűlöletében elvesztette ellenőrzését a józan ész s a legfőbb liberális erény, a tolerancia fölött?